

Sygn. akt II Kp 700/14/S

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2014 roku

**Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie Wydział II Karny
w składzie:**

Przewodniczący:

SSR Małgorzata Rokosz

Protokolant:

Marzena Wójtowicz – protokolant

przy udziale Prokuratora:

Andrzeja Kabata

po rozpoznaniu w sprawie o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. i inne

na skutek zażalenia podejrzanego Zbigniewa Kękusia

na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście Zachód w Krakowie z dnia 24 kwietnia 2014 roku, sygn. 4 Ds. 256/13 o umorzeniu dochodzenia

p o s t a n a w i a :

- I. na podstawie art. 329 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 k.p.k. i art. 465 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżone postanowienie uchylić i sprawę przekazać Prokuraturze Rejonowej Kraków Śródmieście Zachód w Krakowie do dalszego prowadzenia;
- II. na mocy art. 29 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 116, poz. 124 z późn. zm.) i § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. § 2 ust. 3 w zw. z § 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Eweliny Słabosz Kancelaria Adwokacka w Krakowie, kwotę 516,60 (pięćset szesnaście i 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej podejrzanemu Zbigniewowi Kękuś z urzędu.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście Zachód w Krakowie z dnia 24 kwietnia 2014 roku, sygn. 4 Ds. 256/13 umorzono dochodzenie w sprawie przeciwko Zbigniewowi Kękuś podejrzanemu o to, że:

- I. w okresie od marca 2007 r. do 18 listopada 2013 r. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w Krakowie, w licznych pismach kierowanych do osób publicznych i różnych instytucji używając obraźliwych słów znieważył Andrzeja Zolla i pomówił o postępowanie i właściwości, które mogły poniżyć go w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania dla zajmowanego stanowiska i wykonywanego zawodu nauczyciela akademickiego i Przewodniczącego Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Karnego, tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.);
- II. w okresie od marca 2007 r. do 18 listopada 2013 r., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w Krakowie, w licznych pismach kierowanych do osób publicznych i instytucji używając obraźliwych słów znieważył Wiesławę Zoll i pomówił o postępowanie i właściwości, które mogły poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania dla wykonywanego zawodu adwokata, tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Postanowienie o umorzeniu dochodzenia zaskarżył w całości zażaleniem podejrzany Zbigniew Kękuś, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i kwestionując objęcie ściganiem z oskarżenia publicznego występków prywatnoskargowych.

Sąd zważył, co następuje:

Zaskarżone postanowienie należało uchylić, albowiem jest ono przedwczesne, gdyż nie ustalono wszelkich okoliczności pozwalających na przyjęcie, iż w przedmiotowym postępowaniu zaistniała negatywna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Na wstępie wskazać należy, iż w myśl art. 1 § 3 k.k. nie popełnia przestępstwa sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. W aktualnie obowiązującym prawie karnym nastąpiło zatem rozróżnienie strony podmiotowej czynu zabronionego od winy. Inaczej mówiąc

umyślność oraz nieumyślność stanowią znamiona typu czynu zabronionego decydujące o karalności oraz karygodności czynu, natomiast wina stanowi odrębny element przesądzający o uznaniu zachowania za przestępstwo. Możliwość przypisania danej osobie działania zawinionego w rozumieniu przepisów kodeksu karnego istnieje wówczas, gdy sprawcy można zarzucić, iż w czasie bezprawnego, karalnego i karygodnego czynu nie dał posłuchu normie prawnej chociaż można było tego od niego wymagać. Wśród przesłanek przypisania winy wyróżnia się: zdatność sprawcy do przypisania winy (związaną z jego dojrzałością, czy poczytalnością), możliwość rozpoznania bezprawności czynu, jak również możliwość rozpoznania, czy nie zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność albo winę, jak również to, iż wymaganie zgodnego z prawem zachowania musi odnosić się do konkretnej sytuacji (tak: L. Wilk „Wina i strona podmiotowa czynu w prawie karnym skarbowym”, opub. w „PiP” z 2001r. z.4).

Zgodnie z poglądami judykatury: „Odpowiedzialność karna opiera się na zasadzie winy. Oznacza to, że sprawca czynu zabronionego ponosi odpowiedzialność karną tylko na tyle, na ile można mu postawić zarzut, przy czym skalę tego zarzutu, a więc i zakres odpowiedzialności, wyznaczają zasady subiektywizacji i indywidualizacji” (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2002 r., III KK 58/02, Lex nr 56846).

Te rozważania winny być zatem uwzględnione przy ocenie, czy w przedmiotowej sprawie zaistniały negatywne przesłanki procesowe skutkujące koniecznością umorzenia postępowania, a w szczególności, czy zaistniała sytuacja określona w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zakresie strony podmiotowej zarzuconych podejrzanemu występów.

Przede wszystkim jednak przed podjęciem merytorycznej decyzji konieczne jest bowiem uzupełnienie zgromadzonego materiału dowodowego po pierwsze poprzez uzyskanie stanowiska, stosownie do treści art. 202 k.p.k. i art. 203 k.p.k. dwóch biegłych psychiatrów, czy możliwe jest wydanie opinii sądowo – psychiatrycznej odpowiadającej na pytania postawione w postanowieniu z dnia 3 marca 2014 roku, a, jeżeli nie, co jest tego powodem i, czy biegli w takiej sytuacji wnioskuje o zgromadzenie dodatkowych dowodów dotyczących stanu zdrowia osoby badanej, czy też poddanie podejrzanego obserwacji w zakładzie leczniczym. Gdyby zaistniała sytuacja zgłoszenia konieczności obserwacji w zakładzie leczniczym, to zadecydować, winien o tym Sąd rozpoznając stosowny wniosek Prokuratora i uwzględniając, m.in., okoliczności przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. W wypadku zgłoszenia przez biegłych konieczności obserwacji podejrzanego Sąd rozpoznając wniosek Prokuratora ustala po pierwsze, czy istnieje wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów, jak również rozważając zasadność umieszczenia podejrzanego na obserwacji psychiatrycznej ustala stopień społecznej szkodliwości zarzucanego czynu oraz rozważa, czy istnieje wysokie prawdopodobieństwo orzeczenia w stosunku do

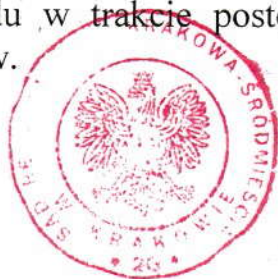

takiej osoby kary o charakterze izolacyjnym. Nawet w przypadku uwzględnienia zagrożenia ustawowego za czyny zarzucane w niniejszym postępowaniu podejrzanemu, może on również w trakcie takiego postępowania złożyć oświadczenie odnośnie tego, czy wyraża zgodę na badanie psychiatryczne połączone z obserwacją w zakładzie leczniczym. Niezależnie od tego istnieje możliwość uzyskania informacji, np. od Narodowego Funduszu Zdrowia odnośnie tego, czy podejrzany korzystał z refundowanych świadczeń w zakresie istotnym dla opiniowania przez biegłych lekarzy psychiatrów i po uzyskaniu takich informacji np. uzyskanie stosownej dokumentacji medycznej.

Dopiero poczynienie tych ustaleń pozwoli na podjęcie merytorycznej decyzji, przy uwzględnieniu treści rozważań prawnych przedstawionych powyżej.

Nieuzasadnione są natomiast zarzuty podejrzanego odnoszące się do, jego zdaniem, niezasadnego skorzystania przez Prokuratora z możliwości przewidzianych przez art. 60 § 1 k.p.k. Prokurator w postanowieniu z dnia 2 października 2013 roku o objęciu ściganiem z urzędu czynu prywatnoskargowego wskazał zarówno podstawę prawną, jak okoliczności odnoszące się do czynów będących przedmiotem postępowania uzasadniające podjęcie takiej decyzji procesowej.

Mając powyższe na uwadze zażalenie uwzględniono i zaskarżone postanowienie uchylono, polecając Prokuraturze Rejonowej Kraków Śródmieście Zachód w Krakowie przeprowadzenie wskazanych czynności. W oparciu o ustalenia na podstawie tychże czynności dokonane winna być podjęta decyzja co do dalszego toku postępowania. Orzeczono o kosztach zastępstwa procesowego z urzędu w trakcie postępowania przed Sądem na podstawie powołanych przepisów.

Na oryginale właściwe podpisy
Zgodność z oryginałem stwierdza

Marzena Wójcik